

Mláďa

Autor	Vydavateľ	Licencia	Vydanie	Autor obálky
Barbora Galbavá	Greenie knižnica	CC-BY-NC-ND	Prvé (2024)	Barbora Galbavá

O knihe

Som drobná. Som krátka. Som inteligentná. Viem byť milá i strašidelná. Som presne tým, čo si odo mňa zaslúžiš. Nepoviem ti svoje meno, ale ukážem ti, kto si, hoci si o sebe myslíš iné. Možno si odhodlaný nepozerať sa, až vykrútiš krk. To už však nie je môj problém.

Mláďa

Zdravím. Rada by som sa predstavila, avšak... neexistujem. Vymysleli ste si ma. Predstavujete si ma, kým nie som skutočná. A potom, spokojní s pravdou, ktorú ste si potvrdili, skladáte hlavy na vankúše.

Mám mnoho mien. Žiadne z nich sa neblíži pravde. Niektorí z Vás si dokonca myslia, že ma videli.

Vždy ma to pobaví. Ako by mohli? Predsa nie som.

No Vy ste tvrdohlaví. Radi vidíte nejestvujúce, a ignorujete hmatateľné. Vymykáte sa všetkému, čo som kedy mala možnosť spoznať. Ste extrémami. Paradoxmi. Je to ako pozorovať vedecký experiment. Snažiť sa odhadnúť trajektóriu neriadenej strely.

Keď sa zjavím vo Vašich myšlienkach, vždy je to rovnaké. S drobnými odchýlkami. Žijem celé veky a predsa som len dieťa, ktoré údajne kradne tie Vaše. Tvárite sa, že vo Vašich rukách by ich stihol lepší osud. Nahovárate si klamstvá. Kolíšete svedomia. Sú to však Vaše zovreté päste hromžiace nebesám. Vaše dlane, ktoré zdvíhajú nad hlavy sekery, kosáky a vidly. Vaše prsty uväzujúce slučky, vaše kolená lámuce chrbty. Vaše líca rozdúchávajúce oheň, ktorý spôsobuje požiare. Vaše oči odmietajúce to všetko vidieť. Vidieť v seba.

Upínam sa k tlejúcim zhoreniskám. Škerím sa na Vás spomedzi uhlíkov. Hypnotizujem Vás z pahreby. Vdychujete môj dych farbený sadzou. Ak máte šťastie, zhoríte rýchlo. Ako zápalka. Nešírite sa ďalej. Nenarobíte škody. Ak nie...

Z pukotajúceho ohniska vylietavajú iskry odrážajúce sa v zreniciach ľudského mláďaťa. Štiplavé čierne kučery dymu mu obopínajú tvár. Vezme kutáč a zahrabne v horiace drevo. Zazdalo sa mu, že niečo videlo. Tvora v ohni. Mihol sa rýchlo. Iba čo žmurklo a tvor zmizol. Zvláštne.

Dvíha zrak do tmy za táborom. Pred očami mu plávajú oranžovočervené škvrnky. Tancujú. Volajú ho k sebe. Zamračí sa. Na koho vlastne čaká? A ako dlho?

Zakutre sa do deky a pritisne sa bližšie ku slabnúcemu teplu. Líha si. Zamyslene kreslí prstom obrazce v prachu miešajúcom sa s popolom. Niekde medzi spánkom a bdením zodvihne ruku. Ukazovák si čosi nakreslí na čelo. Ruka klesne. Za viečkami sa mu mihajú živé sny.

„Vezmi ju späť!“ zasyčala žena v ošumelej kuchyni zapratanej kopami kuchynského riadu. S utierkou prevesenou cez predlaktie nevraživo zazerala na šedivejúceho pána v strednom veku žmoliaceho v rukách ošúchaný klobúk. Nervózne prešľapoval z nohy na nohu.

„Nemôžem,“ hlesol. „Skúšal som to. Šla všade za mnou. Nezostane.“

„Tak ju uviaž ku kmeňu!“ vyštekla žena.

Dievčina stojaca pred ňou v otrhaných šatách odlepila pohľad od zeme. Strapaté hnedé vlasy jej v chumáčoch odstávali vôkol hlavy. Akoby ju trafil blesk. V tvári začmudenej dymom horeli dva uhlíky, ktoré sa teraz upierali na ženu.

„Už som ťa videla.“ Prehlásila odmerane. Jej hlas znel ako pukot vetvičiek lámajúcich sa pod labami.

Žena stíchla. Hnev v jej výraze vystriedal strach.

„Vyzeráš inak.“ pokračovalo dievča bezvýrazne. „V plameňoch si kričala. Topila si sa ako vosk. Patíš minulosti, ktorá sa zopakuje.“

Žena nadobudla mŕtvolný odtieň. Zatackala sa a zmizla vo vedľajšej miestnosti. Muž odložil klobúk, zhlboka si vzdychol, pokynul dievčine, aby si sadla a nasledoval ju.

„Alice, no tak. Je to len dieťa.“

„Naozaj tomu veríš?“

„Ty nie?“

„Takto sa podľa teba správa normálne dieťa?“ rozhodila rukami.

„Je traumatizovaná. Ktovie čím si prešla.“

Nasledovala odmlka.

„Pozri, len to skúsime, áno? Čo ak ju vyženieme a...“ myšlienky zostali visieť vo vzduchu ako groteskné girlandy. Možností, čo všetko by sa mohlo osamelému dieťaťu tam vonku prihodiť, bolo neúrekom. Preňho to bolo osobné. Vedela to. Nikdy by nedopustil, aby sa nejakému dieťaťu stalo to, čo jeho sestre.

Ticho prerušil hlboký nádych. Alice prižmúrila oči a nasala do pľúc vzduch, akoby chcela využiť celú ich kapacitu.

„Skúsím to.“ Zovrela pery do tenkej čiarky, prežehnala sa a vrátila sa späť.

Vkročila do kuchyne, a temer si to opäť rozmyslela. Dievčina práve odtiahla ukazovák od obrusu, v ktorom dymilo vypálené koliesko v tvare bruška prsta. Alice schmatla hrniec zo sporáku, nabrala polievku a položila ju pred dieťa.

„Jedz!“ precedila cez zuby a pokúsila sa o úsmev. Zmohla sa len na nepeknú grimasu. Muž všetko sledoval od dverí a miestami sa na obe povzbudzujúco usmial.

Výraz dievčat'a zostal nezmenený. Skúmavo sa zahľadelo na tekutinu pred sebou. Príbor úplne odignorovalo, zeleninu vylovilo rukami. Čosi zaškvrcalo. Keď opäť otvorilo dlaň, ležalo na nej dačo skrútené a čierne. Vhodilo si to do úst. Alice sa opäť nadýchla. Z očí jej kričala nevy povedaná otázka – Stále normálne?

„Pod', dám ti svoje staré šaty. Nemôžeš pobehovať v tomto. No najskôr ťa umyjeme.“

Dievča pokrútilo hlavou. „Vodu nie.“

Alice neveriacky zazrela na Christophera. Obaja sa ho pokúšali presvedčiť. Bezvýsledne.

„Takejto špinavej ti svoje šaty nedám!“ paprčila sa Alice.

„Prečo sú šaty dôležité?“ naklonilo dievča hlavu na stranu. Zrenice sa jej rozšírili natoľko, až pôsobili, že jej zaliali zvyšok oka. Zaskočilo ju to.

„Šaty robia človeka.“ odsekla prvé, čo jej napadlo.

„Nerozumiem,“ zvrátilo dievča tvár.

„Vlastne ani ja,“ priznala Alice. „Zrejme tým myslia, že dojem, ktorý na ľudí vytváraš závisí od šiat.“

„Nechcem vytvárať dojem šatami,“ pokrútilo dievča hlavou. „Šaty klamú.“

„Uložíme ťa do postele,“ vstúpil do debaty Chris.

„Leda tak do tvojej,“ vyprskla Alice. „Hádzam ju nechceš uložiť v tomto stave!“

Chris na ňu sprisahanecky žmurkol. Vzal dievča za ruku a vzápätí ho pustil. Bolo horúce. Šokovane sa odtiahol. Na mieste, kde sa dotklo jeho kože mu navreli vodnaté pľuzgiere. Alice má pravdu. Dievča neprejavilo žiadnu emóciu, iba chladne a zvedavo pozorovalo jeho reakcie. Študovalo ho?

Rozhodne to nebolo bežné dieťa. A predsa...

Alice nevedela obsedieť. Neustále dievča kontrolovala a keď zaspalo, doterigala k nemu vedro vody a pokúsila sa ho umyť. Akonáhle sa však dotkla dievčaťa vlhkou handričkou, pokožka mu zasyčala, handrička uschla a keď ju chcela opäť namočiť zistila, že voda vo vedre vrie. Začudovane sa pozrela smerom k dievčaťu. To sa medzitým prebralo. Zodvihlo vrchnú časť tela a opreté o lakte nahnevane zazeralo. „Vodu nie!“ zavrčalo a otočilo sa Alice chrbtom. Keď sa opäť pozrela k vedru, bolo prázdne.

Voda sa odparila. Odniesla vedro do kuchyne, kde našla Christophera za stolom s hlavou v dlaniach.

„Nesmie tu zostať. Vieš to, však?“ skúsila to opäť.

„Nemôžeme ju vyhodiť. Nikoho nemá.“

„Chris...“, hlas jej znežnel. „Ona nie je Molly.“

Muž vstal od stola sprevádzaný škripotom nôh stoličky o dlážku.

„Fajn nápad, spýtať sa na jej meno.“

Rozhodol sa ju ignorovať.

Po polnoci sa konečne uložili. Nebol to pokojný spánok. Alice sa v jednom kuse prehadzovala. Zrazu sa strhla. Zrak jej zablúdil do tmy otvorených dvier. Prisahala by, že ich zavrela. Keď si jej oči privykli na tmú, rozoznala v nich siluetu dievčaťa. Stálo a hľadelo na ňu, ako spí. Telo mu obklopovala tlmená červenooranžová žiara. V očiach ligotajúcich sa načierno sa zrkadlila miestnosť. Videla v nich vlastnú vydesenú tvár. Dievča sa pohlo. Končatiny mu praskali. Lámali sa ako staré spráchnivené drevo. Skrúcali sa, kým nespadlo k zemi, kde sa rozčapilo ani žaba a trhanými pohybmi sa začalo plaziť k posteli. Lúč svetla z pouličnej lampy dopadol na jeho predné končatiny. Pokrývali ich šupiny. Pazúre vrývajúce sa do parkiet zanechávali v dreve hlboké ryhy.

Alice paralyzovaná hrôzou sledovala, ako sa tvor plazí k jej posteli a ochutnáva pritom vzduch jazykom rozštiepeným napoly. Driape sa k miestu, kde mala tvár. Nedokázala sa pohnúť. Jej zdeformované slová sotva opustili ústnu dutinu, aby sa stratili v ohlušujúcom tichu noci.

Tvor sa načiahol a ostrím pazúra sa dotkol tenkej pokožky na jej čele. Zalialo ju oslepujúce svetlo.

Prebudila sa s obrovskou migrénou. Dievča s Christopherom sedelo pri stole. Keď vošla, pokúsilo sa na ňu usmiať. Výsledná grimasa pôsobila desivo.

„Čo to máš na čele?“ nadvihol obočie Chris.

Ruka jej mimovoľne zablúdila k spomenutému miestu. Bruškami prstov nahmatala akési čiary. Rozbehla sa k zrkadlu. Nad koreňom nosa mala vyškriabaný znak. Chvíľu hľadela do vlastných vydesených očí. Vzápätí sa rozbehla do spálne, vyhrabala zo skrine cestovnú tašku, nahádzala do nej zopár vecí a rozbehla sa ku dverám.

„Alice...“ manžel ju schmatol za predlaktie a prosebne na ňu hľadel. Dievča sa na stoličke otočilo tvárou k scéne.

„Neujdeš tomu,“ vyhlásilo. „Stane sa to. Videla som to.“

„Postarala si sa o to,“ jedovito vyplŕula Alice. Hodila posledný zúfalý pohľad na manžela a nebolo jej.

„Prečo si jej to spravila?“ v Christopherovom hlase bolo poznať únavu s prímiesou smútku.

„Ochrana,“ odpovedalo dievča s vážnym výrazom. „Nerozumie,“ dodalo. „Je v strachu.“

„Ako sa vlastne voláš?“

„Všade inak.“

„Kde všade si už bola?“

Dievča neodpovedalo.

Trvalo to presne týždeň. Týždeň Christopherovho presvedčania, aby sa Alice vrátila domov. Týždeň jej pobytu mimo ich spoločnú domácnosť. Týždeň hľadania informácií a nachádzania len poverčivých ľudí odvolávajúcich sa na predkov, legendy a mýtické tvory. Týždeň, kým kloпали na dvere prví rozhorčení dedinčania. Týždeň, kým sa Alice vrátila s plačom. Priateľka, u ktorej prebývala, ju vyhnala. Vraj páchne dymom a smrťou a ona nemieni tolerovať vo svojom dome žiadnych priateľov démonov s čarami na čele.

Ľudia sa začali schádzať pred ich domom a žiadali ich, aby odišli. Denne ich pribúdalo. Žiadosti sa stupňovali vo vyhrážky. Nepočúvali vysvetlenia. Nekompromisne presvedčení o vlastnej pravde, dožadovali sa svojho pocitu bezpečia ohrozujúc to ich. Nevadilo to. Ľudskými bytosťami prestali byť vo chvíli, kedy sa rozhodli hostiť zlo. Niekoľkí sa načiahli po kameňoch. Ich večery sa niesli v znamení rinčania rozbiehajúceho sa skla, hnevliových pokrikov a pokusov o vlámanie sa. Dokonca im chceli obydlie podpáliť. Plamene sa ale z neznámych dôvodov odmietali šíriť a zakaždým do minúty zhasli.

V tú noc bolo všade zvláštne ticho. Na stromoch sa lístka nepohlo. Živočíchy obvykle šramotiace vôkol s'aby ktosi zastavil v čase a vypoľ im zvuk. Odkedy sa Alice vrátila, bola k dievčine milšia. Aby nie. Sama zakúsila správanie sa ľudí hnaných strachom. Pred spaním chcela dievčaťu popriať dobrú noc, no izbu našla prázdnu. Záclona viala v rozbitom okne. Dvíhal sa vietor.

Na prikrývke postele bol položený kameň. Symbol, ktorý naň dievčina vyryla bol rovnaký ako ten, ktorý mala na čele. Ten istý teraz zdobil i Alice. Pod provizórnym ťažidlom ležal zdrap látky.

Papier by v jej rukách zrejme vzbĺkol ani vlas. Stálo na ňom uhlíkom načmárané – Ďakujem.

A pod ním nemotorne dopísané – Je mi to ľúto.

Alice sa vrátila z poschodia ako omráčená. Podala látku manželovi a klesla na stoličku vedľa.

Vietor naberal na sile. O druhej ráno už zavýjal skrz porozbíjané okenné sklá. K jeho náreku sa pridali výkriky dedinčanov posmelených tekutou odvahou.

„Nie je tu!“ zakričal Christopher cez dvere celkom zbytočne. Jeho hlas odniesol vietor. Nik mu nevenoval pozornosť. Dav sa začal dobýjať dnu. Lámal dvere z pántov. Reval otázky, na ktoré nechcel počuť odpovede. „Kam si ju schoval?“ rozzúrene

sa okolo seba rozohňal ten, čo bol najbližšie.

„Nikam. Odišla,“ hlesol Chris.

„Čakáš, že tomu uveríme?“ uškrnul sa ďalší. „Hľadajte!“ rozkázal. „Nájdeme ju aj keby sme mali prevrátiť dom dolu strechou!“

„Vravíme vám, že v dome nie je!“ zvraskla Alice, ktorá medzitým zliezla z poschodia.

„V tom prípade nám budeš musieť stačiť. Máš jej znamenie. Vráti sa po teba.“ Schmatol Alice a vliekol ju s kumpánom pred kostol na námestie. Chris sa vrhol za nimi, no ktosi ho zozadu tresol lopatou. Dopadol hlavou na betónový múrik. Ozvalo sa nepríjemné prasknutie. Alice vykričkla a zamdlela.

Prebrala sa až na námestí. Postavili tu akúsi provizórnu hranicu. Nik však poriadne nevedel, ako na to. Uviazali ju ku kusu dreva. Stružlikať z kmeňa drevený kôl bolo zjavne nad ich schopnosti i sily. Koniec koncov, nie je jedno, pri čom zhorí?

Videla som to. Patriš minulosti, ktorá sa opakuje.

Nahmatala vo vrecku kameň s ochranným symbolom.

Pod ňou sa tí babráci zatiaľ pokúšali podpáliť zle poukladané triesky. Rozosmiala sa.

„Navštívím vás,“ vycerila zuby. „Už čoskoro. Navštívím každého jedného.“

Zaklonila hlavu k nebu, potom ju sklonila a stisla kameň. Posledné, čo videla, kým stratila vedomie bolo k nej sa túiace páliace dievča.

Oheň sa im vymkol spod kontroly. Vlastne sa vymkol spod paródie na kontrolu, pod ktorou si mysleli, že bol. Vietor prerástol vo víchricu. Plamene šľahali vysoko nad strechy obydľí. Oblizovali kostolnú vežu. Skákali z ulice do ulice. Tu a tam chmatli ktoréhosi dedinčana a olúpali mu mäso z kostí. Ľudia kričali, niektorí sa pokúšali hasiť. Dusili sa dymom. Podaktorí situáciu vyhodnotili ako beznádejnú a utiekli do hory, odkiaľ sledovali živel požierajúci všetko, čo poznali.

Od tohto momentu sa dianie delilo na obdobie pred požiarom a po ňom. Príbehy kolovali z generácie na generáciu, strašili sa nimi deti na páračkách, varovali nimi, ak nachytali školákov pri hrách so zápalkami. Kostol na námestí dostal prívlastok čierny. Potomkovia poverčivých pred ním vystríhali. Nocou vraj odtiaľ počuť divý smiech a prisahali by, že z neho videli bežať strapaté dievča pokryté sadzami.

„Natalie!“

Dievčatko v belasých šatách s blond kučerami sa obhliadlo cez plece za zvukom svojho mena.

Usmialo sa. „Ideem.“

Vstalo zo zeme. Pri obhorených múroch čierneho kostola zívala jama. Leskol sa v nej kamienok zvláštneho varu. Trvalo mu, kým ho dostalo spod múru. Prevaľovalo ho chvíľku v dlani. Dočerta! Umazalo si ruky. Zvedavo študovalo znak vyrytý v kamienku. Zodvihlo ruku, bezmyšlienkovite si nakreslilo začmudeným prstom znak na čelo a rozbehlo sa k mame.

...patrite histórii, ktorá sa opakuje. Darmo sa presviedčate o mojej existencii, aby ste sa zbavili zodpovednosti. Darmo ignorujete fakt, že nie som. Lúčim sa, i keď sme sa nestretli. Nevieť zostať ani odísť. Nemám meno a zároveň mám všetky. Nepoviem Vám ani jedno, ale venovala som Vám príbeh. Je to viac, než v čo môžete dúfať. Zvlášť od niekoho, kto nejestvuje.